

Arrest

**nr. 336 415 van 21 november 2025
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Guilleminlaan 35/b 1
9500 GERAARDSBERGEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat COPPENS, die *loco* advocaat A. VAN DER MAELEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 20 mei 2024, dient op 23 mei 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 20 juni 2024 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 14 oktober 2024.

1.3. Op 31 januari 2025 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 31 januari 2025 en luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, [K.M.M.M.], verklaarde over de Irakese nationaliteit te beschikken, een Koerd en soenniet te zijn. U bent geboren op [...] in de provincie Sulaymaniyah, district Chamchamal, in een dorp Jala nabij de stad Sangaw.

U ging tot de zesde graad naar school, waarna u aan het werk ging omwille van financiële problemen. Zo werkte u onder andere in de bouwsector en op het platteland. In 1984 of 1985 verhuisde u naar de provincie Salah alDin waar u werkte als arbeider. U verhuisde in 1987 of 1988 naar Bagdad, waar u een half jaar tot een jaar hebt gewoond en gewerkt, eveneens als arbeider. Vervolgens keerde u terug naar de provincie Salah al-Din, district Dujail waar u in Sheikh Jamil woonde.

Uw geboortedorp werd gevisieerd tijdens de Al-Anfal operatie tijdens het Saddam Hussein-regime. Uw ouders, broers en zussen zijn vermist sinds 1987 of 1988, net als uw ruimere familie uit het dorp. U bent op zoek gegaan naar hen en u heeft rondvraag gedaan, maar u heeft tot op heden geen antwoorden verkregen. U was toen in Salah al-Din aan het werken aan de bouw van een school. U was geen getuige van wat er zich heeft afgespeeld tijdens de Al-Anfal operatie.

U bent gehuwd met [N.H.A.] op 6 december 2007. Samen hebben jullie één dochter genaamd [T.K.M.], geboren in 2009 (OV [...]).

U en uw gezin woonden samen met drie andere Koerdische gezinnen. Eén van die gezinnen was eigenaar van een stuk landbouwgrond waar jullie allen op werkten. Er waren altijd al sjiiitische milities aanwezig in jullie regio, maar de laatste periode voor uw vertrek wilden ze het platteland en de velden innemen omwille van de vruchtbaarheid van de grond.

Ze zetten jullie onder druk om jullie woonplaats te verlaten. Ze bedreigden jullie. In de nacht van 30 september op 1 oktober 2023 vielen ze binnen bij u en vroegen ze u de wijk te verlaten. U diende klacht in op 1 oktober 2023 bij de onderzoeksrechter. Hij verwees uw klacht door naar de politiecommissaris, die patrouilles stuurde naar de wijk. Verder heeft u hier niets meer over vernomen. Jullie besloten camera's te hangen, echter hadden jullie niet altijd elektriciteit.

Vlak voor uw vertrek uit Irak kwam een sjiiitische militie naar jullie en dreigden ze ermee dat ze één van jullie zouden ontvoeren, indien jullie het gebied niet zouden verlaten. U durfde uw dochter niet meer naar school te brengen. De sjiiitische milities sloten daarnaast ook het water en de elektriciteit af. Jullie werden niet geholpen in de ziekenhuizen. Er werden lijken bij de waterbron gelegd als dreigement. Jullie leefden in angst dat jullie zouden worden aangevallen, meegenomen en gedood. Ongeveer 1.500 tot 2.000 burgers besloten te vertrekken uit de regio, waaronder u en uw gezin.

Jullie reisden naar Bagdad, waar jullie een visum voor Turkije verkregen. U verliet Irak samen met uw echtgenote en uw dochter [T.] op 26 februari 2024. Jullie vlogen naar Istanbul te Turkije. Uw echtgenote had pijn aan haar benen en kon niet goed stappen. Ze werd aangehouden en teruggestuurd naar Irak. In Turkije werden jullie door een smokkelaar op een vrachtwagen gezet, die jullie door onbekende landen tot in België bracht. U diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 23 mei 2024.

Ongeveer 150 tot 200 burgers zijn in uw regio gebleven. Uw echtgenote verblijft afwisselend bij familieleden in Tooz of in Khankin, Irak. U vreest dat één van uw gezinsleden ontvoerd zal worden bij terugkeer. U vreest hetzelfde in hoofde van uw nog minderjarige dochter.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u kopieën neer van uw paspoort, het paspoort van uw dochter [T.], uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw echtgenote, uw woonstkaart, uw nationaliteitsbewijs, het nationaliteitsbewijs van uw echtgenote en medische stukken opgemaakt te België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U verklaart dat u recent ziek bent geweest, maar dat u op heden fysiek in orde bent (CGVS, p.2). Daarnaast geeft u in het midden van uw persoonlijk onderhoud te kennen dat u pijnklachten heeft aan uw rug en dat dit verder onderzocht wordt (CGVS, p.19). U legt verschillende medische stukken neer (zie administratief dossier). U wordt aangemoedigd aan te geven indien u ondersteuning nodig heeft, alsook aan te geven als u een extra pauze wenst (CGVS, p.3). Uw persoonlijk onderhoud verliep in normale omstandigheden.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient in hoofddorde te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Zo dient te worden opgemerkt dat de problemen die u verklaart te hebben gekend ongegrond blijken te zijn. U stelt dat u en anderen uit uw regio onder druk werden gezet door sjjiitische milities om de regio te verlaten (CGVS, p.11). Het CGVS merkt echter op dat deze elementen onvoldoende zwaarwichtig zijn om te spreken van een persoonsgerichte en gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of op een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Allereerst is het opmerkelijk dat u niet weet welke sjjiitische milities u viseerden, hoewel u verklaart dat u persoonlijk door hen werd benaderd. U verklaart dat ze geen teken of symbool droegen van de militie waartoe ze behoorden, doch moge men verwachten dat u - gezien u zich engageerde om het probleem op te lossen over meer informatie of indicaties zou beschikken aangaande de militie(s) die het op u en de andere dorpelingen had(den) gemunt of dat u in dezer toch enig vermoeden zou hebben (CGVS, p.11).

U diende vervolgens een klacht in, zo stelt u. U verklaart tevens dat u niet werd geholpen, doch spreekt u zichzelf hierover vervolgens tegen. U noemt namelijk op welke maatregelen de autoriteiten dienaangaande hebben getroffen: u diende uw klacht te noteren, de (onderzoek-) rechter verwees u door naar de politiecommissaris, de politiecommissaris stuurde patrouilles naar de wijk die de regio doorzochten (CGVS, p.12). Hoewel u stelt niet te zijn geholpen, merkt het CGVS aldus op dat er wel degelijk meerdere stappen door de gerechtelijke en politionele overheden werden gezet om uw klacht te onderzoeken. Te meer u zelf aangeeft dat het een klacht tegen onbekenden betrof, wat aldus de kans op een effectief gunstig resultaat toch enigszins beknot. Hoe dan ook, dat de politie de onwil had om u hulp te bieden - zoals u aangeeft -, is hiermee geenszins aangetoond.

U voegt enerzijds toe dat de politie evenmin durfde in te gaan tegen de gewapende milities (CGVS, p.12). Anderzijds stelt u dat de politie onder invloed staat van die sjjiitische milities (CGVS, p.13). Hierbij merkt het CGVS op dat, indien de lokale autoriteiten effectief doordrongen zouden zijn van sjjiitische milities en/of zelf angst koesteren ten aanzien van die milities, zij ikv. uw klacht bovenstaande stappen meer dan waarschijnlijk niet zouden hebben gezet. Bovendien, mocht u al van mening zijn dat de lokale autoriteiten u niet konden of niet wilden helpen, hadden u en uw medebewoners nog altijd de mogelijkheid zich te wenden tot een ander politiekantoor in jullie regio of in de Koerdische Autonome Regio (KAR) om daar jullie benarde situatie aan te klagen. Dit heeft u niet gedaan.

Verder blijkt dat u geen enkel document kan neerleggen betreffende de klacht die u verklaart te hebben neergelegd (CGVS, p.12-13). Ook de camerabeelden die u stelt te hebben gemaakt met uw eigen geïnstalleerde camera aan de woning toen sjjiitische militieleiden langskwamen, legt u niet neer (CGVS, p.12 & 14). De vaststelling dat u de stukken waarover u spreekt niet aanreikt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming, doet de wenkbrouwen fronsen.

Ten tweede wijst het CGVS op de periode tussen de eerste en tweede bedreiging die u stelt te hebben gekregen vanwege de sjjiitische milities. U geeft te kennen dat de sjjiitische milities altijd al aanwezig waren in de regio, echter kwamen ze voor het eerst naar uw woning in de nacht van 30 september op 1 oktober 2023 (CGVS, p.12). Vervolgens kwamen zij een tweede maal naar uw woning in februari 2024, vlak voor uw vertrek uit Irak (cfr. infra) (CGVS, p.7). De tussenliggende periode van ongeveer een half jaar staat haaks op de urgentie waarmee u zegt te zijn aangesproken en met de dood te zijn bedreigd mochten jullie niet zo snel als mogelijk jullie woonplaats verlaten. Ook deze vaststelling doet afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging.

Ten derde stipt het CGVS aan dat u inconsistente verklaringen aflegt wat betreft de tijdlijn van de bedreigingen. Zo gaf u bij de Dienst Vreemdelingenzaken te kennen dat de sjjiitische milities 20 dagen voor uw vertrek uit Irak opnieuw naar uw woning zijn gekomen om u te bedreigen (vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van de DVZ, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS stelt u echter dat dit incident slechts twee dagen voor uw vertrek uit Irak plaatsvond (CGVS, p.14). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaart u dat u het niet goed meer weet. U twijfelt tussen twintig en één of twee dagen. U concludeert vervolgens dat het enkele dagen voor uw vertrek uit Irak moet zijn geweest (CGVS, p.14). Of de sjjiitische milities vlak voor uw vertrek uit Irak langskwamen of 20 dagen voor uw vertrek, blijkt

wel een erg ruime marge gezien dit de aanleiding tot uw vertrek uit uw land van herkomst en voor uw verzoek om internationale bescherming vormt. Dat u niet concreter kan duiden wanneer hun komst exact plaatsvond, ondermijnt de ernst en ook de geloofwaardigheid van uw vrees verder.

Ten vijfde merkt het CGVS op dat u en uw gezin in een woning verbleven van een andere Koerdische familie, samen met nog twee andere gezinnen. U en de twee andere gezinnen werkten op de 200 tot 300 hectaren aan landbouwgronden van de eigenaars (CGVS, p.13). Hoewel u jarenlang heeft samengewoond met drie andere Koerdische gezinnen en u zegt samen met hen gedwongen te zijn moeten vertrekken, heeft u geen idee wat hun huidige locatie of verblijfplaats is. U stelt dat zij Irak hebben verlaten, doch heeft u geen idee naar waar ze zijn vertrokken (CGVS, p.13-14). U weet evenmin wat er met de gronden is gebeurd waarop jullie woonden en werkten (CGVS, p.13). U heeft voor het overige niets meer vernomen maar ook zelf niets gedaan om iets te vernemen over deze problemen sinds u Irak heeft verlaten, zo stelt u (CGVS, p.14). Ook deze vaststelling klemmt met uw voorgehouden vrees. Temeer uw echtgenote nog in Irak verblijft en aldus in de regio vertoeft en hieromtrent info kan vergaren (CGVS, p.9-10). Dit alles wijst op weinig interesse in jullie eigen situatie en deze van jullie zogenaamde lotgenoten; iets wat moeilijk te rijmen valt met uw beweerde vrees. Nog frappanter is de verklaring dat u niet weet waar de moeder en de broer van uw echtgenote zich momenteel bevinden. U verklaart dat zij in dezelfde regio woonden maar vóór jullie zijn vertrokken. U kan niet zeggen naar waar, niet eens (eventueel) naar welk land. Gevraagd of uw echtgenote contact heeft met haar moeder, antwoordt u dat u dat per toeval nog niet aan haar heeft gevraagd (CGVS, p.18). Deze wel erg vreemde uitspraak kan weinig ernstig worden genomen in de context van uw relaas en laat minstens vermoeden dat u deze informatie niet wenst te delen met het CGVS.

Ten zesde moet opgemerkt dat de plaats waar u met andere gezinnen woonde een huurwoning betrof. Zelfs aangenomen dat u onder enige druk bent moeten vertrekken, beschikte u aldus nog altijd over de mogelijkheid zich elders te vestigen en aldaar een andere woning te huren en er te gaan werken op iemand anders gronden, zoals u reeds in het verleden had gedaan. Dat u van Irak tot België bent gereisd, insinueert minstens dat u een aanzienlijke geldsom ter beschikking had om deze reis te ondernemen en te bekostigen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gaf u aan dat u "12.000" betaalde voor u en uw dochter (verklaring DVZ, vraag 32 en vraag 33). Dit geld kon evenwel ingezet worden om u elders te vestigen in Irak of in de regio Suleimaniyah - van waar u oorspronkelijk afkomstig bent (KAR). Dat u toch besloot het land te verlaten, zonder andere opties te overwegen in Irak zelf, doet vermoeden dat uw vertrek niet louter te maken had met de aanwezigheid van sjiiitische milities in uw wijk te Salah ad-Din.

Ten zevende stipt het CGVS nog aan dat uw echtgenote nog in Irak verblijft, zoals vermeld. Zij woont afwisselend te Tooz of Khankin bij kennissen of vrienden waarmee u contact onderhoudt. U leerde hen kennen via arbeiderswerk (CGVS, p.9-10). Deze verklaringen bevestigen dat ook u zich elders kan vestigen in Salah al-Din of elders in Irak, eventueel met behulp van uw kennissen die hetzelfde werk verrichten. Gevraagd om welke reden u besloot Irak te verlaten en niet ergens anders binnen Irak te gaan wonen, bijvoorbeeld in uw geboorteplaats Suleimaniyah, stelt u dat u niet in de stad bent geboren maar dat het wel zo werd geregistreerd door uw grootvader (CGVS, p.14). De provincie waartoe uw geboortedorp behoort heet echter eveneens Suleimaniyah. U voegt toe dat u daar een vrees koestert omwille van een erg oude bloedwraak (CGVS, p.14). U weet slechts dat het over vrouwen gaat, doch kan u niet meer details geven over de bloedvete. U weet niet wat er is gebeurd, noch weet u over welke mensen het gaat, gezien het dateert vanuit de tijd van uw grootvader (CGVS, p.15). Bijgevolg dient het CGVS te concluderen dat de bloedwraak die u weerhoudt terug te keren naar Suleimaniyah niet concreet blijkt te zijn, noch actueel, noch geïndividualiseerd. Dat u aldus niet in de provincie Suleimaniyah zou kunnen verblijven, toont u helemaal niet aan.

Tot slot wenst het CGVS nog op te merken dat de gezondheidsproblemen die u aanhaalde geen verband houden met uw vrees voor vervolging bij terugkeer naar Irak, volgens uw verklaringen (CGVS, p.19). Het CGVS verwijst hierbij naar de procedure voor medische regularisatie (9ter). Overigens legt u in deze ook geen enkel medisch attest neer noch bewijs van uw doktersbezoek en de gestelde diagnose.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat u niet als vluchteling kan worden erkend.

De stukken die u neerlegt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming kunnen de appreciatie van het CGVS niet ombuigen. U legt identiteitsstukken van u, uw dochter en uw echtgenote neer. In de beslissing wordt niet meteen getwijfeld aan jullie nationaliteit en herkomst, echter kunnen deze stukken geenszins aanzien worden als een bewijs van de door u aangehaalde vluchtelementen. De medische stukken hebben evenmin betrekking op uw voorgehouden vrees voor vervolging (cfr. supra). Bovendien legt u enkel kopieën van documenten neer, geen originelen. De bewijswaarde van kopieën is Überhaupt zeer beperkt gelet op het gemakkelijk te manipuleren karakter ervan.

Tot slot, naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR international protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq** van januari 2024 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247> of <https://www.refworld.org>) en de **EUAA Country Guidance Note: Iraq** van november 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-iraq-november-2024> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet te worden onderzocht, dit in het licht van enerzijds de door de verzoeker verstrekte bewijselementen en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst erop dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van een situatie van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet worden gehouden met de volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methoden en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers de provincie ontvluchten als gevolg van het gewapende conflict.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie *infra*). Er wordt ook rekening gehouden met andere indicatoren, in eerste instantie bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de bovengenoemde indicatoren niet volstaan om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds 2013 grotendeels wordt bepaald door de opkomst van Islamitische Staat (IS) en de strijd daartegen, en sinds de zomer van 2020 tevens door het conflict tussen de Turkse strijdkrachten en verschillende gewapende groeperingen (zoals de PKK) in het noorden van het land (zie de **COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update)**, beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coif_iraq_veiligheidssituatie_20230426.pdf; en het **EUAA Country of Origin Report Iraq: Security Situation van mei 2024**, beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20240523.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>). Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact hiervan in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak.

Bijgevolg moet niet alleen rekening worden gehouden met de huidige situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio waar u vandaan komt. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Salah al-Din te worden beoordeeld. Deze regio omvat acht districten: Al-Dour, al-Shirqat, al-Faris, Balad, Baiji, Tooz, Samarra en Tikrit. In 2022 werd de totale bevolking van de provincie geschat op 1.767.837 inwoners.

De bevolking van de provincie Salah al-Din bestaat hoofdzakelijk uit soennitische moslims en de provincie wordt beschouwd als een machtscentrum van de soennitische Arabieren. De provincie heeft echter ook een sjiitische minderheid en bevolkingsgroepen van Koerdische en Turkmeense origine. De provincie Salah al-Din omvat ook "betwiste gebieden", zoals Tuz Khurmatu. De bevolking van dit district is gemengd en bestaat voornamelijk uit Koerden en sjiitische Turkmenen, tussen wie spanningen bestaan.

IS blijft in de provincie aanwezig in de vorm van kleine, gedecentraliseerde cellen. Hun vermogen om op te treden en zich te verplaatsen wordt in de betwiste gebieden enorm vergemakkelijkt door het gebrek aan coördinatie tussen de Iraqi Security Forces (ISF) en de veiligheidstroepen van de Koerdische Autonome Regio, en door de bergachtige aard van het gebied, waardoor het voor veiligheidsactoren moeilijker is om op te treden. De terroristische groepering werd de afgelopen jaren sterk verzwakt, waardoor haar aanvallen de vorm aannemen van gerichte moordaanslagen of hinderlagen met lichte wapens of geïmproviseerde bommen (IED's). In de periode waarop het EUAA-rapport "Security Situation" betrekking heeft, i.c. van 1 februari 2023 tot en met 31 maart 2024, waren de aanvallen van IS voornamelijk gericht tegen de PMF, ISF en politietroepen en dit zowat overal in de provincie. De groep had het echter ook gemunt op verschillende burgers door middel van ontvoeringen. Volgens de beschikbare informatie werd ten minste één burger gedood.

De ISF zijn verantwoordelijk voor de veiligheid in de provincie, maar zijn slechts beperkt aanwezig op het platteland. Als reactie op de acties van IS blijft het leger antiterroristische operaties uitvoeren via luchtaanvallen op schuilplaatsen van IS, of rechtstreeks via grondmissies. In februari 2024 werd een ISF-regiment ingezet langs de "Wadi Al-Tharthar"-linie, die zich uitstrekt van de Salah al-Din-woestijn tot Al-Hatra in de provincie Ninewa, om wat tot dan toe bekend stond als een veilige doorgang voor rebellentroepen, te beveiligen. De Popular Mobilisation Forces (PMF) zijn ook aanwezig in alle regio's van de provincie. Als zodanig zijn ze ook betrokken bij antiterroristische operaties tegen IS.

Spanningen tussen stammen kunnen ertoe leiden dat verschillende actoren de wapens opnemen, zoals blijkt uit een gebeurtenis in mei 2023 waarbij een politiekolonel, een lid van de PMF en twee burgers om het leven kwamen. Daarnaast heerst er in de provincie Salah al-Din een gespannen klimaat tussen de lokale gemeenschappen en de sjiiitische PMF, waarvan burgers het slachtoffer kunnen worden. Burgers, voornamelijk soennitische Arabieren, worden soms verhinderd om terug te keren naar hun regio van herkomst of hun boerderijen en akkers worden in beslag genomen om etnisch-religieuze volksverhuizingen uit te lokken. Ten slotte zijn de geopolitieke spanningen tussen Iran en de Verenigde Staten ook merkbaar in Salah al-Din. Pro-Iraanse gewapende organisaties voerden aanvallen uit op Amerikaanse basissen en logistieke transporten, Camp Speicher en de luchtmachtbasis Balad.

In de hele provincie Salah al-Din doen zich veiligheidsincidenten voor. In de periode van 1 februari 2023 tot en met 31 maart 2024 bleef het aantal veiligheidsincidenten relatief laag. Het aantal incidenten waarbij burgerslachtoffers vielen, bleef, net als het aantal burgerslachtoffers zelf, laag.

Volgens de IOM telde Irak op 31 december 2023 1.123.663 ontheemden. IOM maakt ook melding van bijna 4,9 miljoen ontheemde Iraakse burgers die ondertussen zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Een groot deel van de IDP's uit de provincie Salah al-Din is ook naar huis teruggekeerd (760.284 personen). Uit cijfers blijkt echter dat er zich nog steeds inwoners uit de provincie Salah al-Din onder de ontheemden bevinden (128.273 inwoners).

Volgens de "EUAA Guidance Note" kan er voor geen enkele provincie van Irak worden geconcludeerd dat er sprake is van een situatie waarin het willekeurige geweld in het kader van een gewapend conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 15c van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn. Voor de provincie Salah al-Din wordt er gesteld dat er willekeurig geweld plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict, maar niet op een hoog niveau waardoor een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om een reëel risico op het lijden van ernstige schade op grond van artikel 15(c) van de Kwalificatierichtlijn, aan te tonen.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in zijn arrest in de zaak D. et al. tg. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in de provincie Salah al-Din complex, problematisch en ernstig is. Ze erkent ook dat, gelet op de individuele omstandigheden en de persoonlijke context van de verzoeker om internationale bescherming, dit aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Indien een verzoeker uit de provincie Salah al-Din wegens zijn specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die bescherming hem toegekend. Gelet op voorgaande vaststellingen

en na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie dient echter te worden vastgesteld dat er in de provincie Salah al-Din momenteel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u, louter door uw aanwezigheid aldaar, het risico loopt te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van uw leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurige geweld in de provincie Salah al-Din, in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Salah al-Din een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Salah al-Din, Irak. De persoonlijke omstandigheden die u aanhaalde werden reeds bovenstaand besproken. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van het recht van verdediging door de onduidelijke en dubbelzinnige motivering, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker betoogt dat het niet onlogisch is dat hij geen bewijs heeft van zijn klacht nu er geen elektriciteit was. Hij acht het tegenstrijdig waar enerzijds geoordeeld wordt dat het niet geloofwaardig is dat hij een klacht heeft ingediend en anderzijds geoordeeld wordt dat hij bij de lokale politie terecht kon voor bescherming. Hij legt uit dat hij na een ernstige bedreiging door de sjjiitische milities in oktober 2023 gepoogd heeft om via politie en justitie de situatie op te lossen, een klacht ingediend heeft en het uiteindelijk duidelijk werd dat politie of justitie hem niet konden of wilden helpen nadat er later opnieuw een ernstige aanval was van sjjiitische milities met vele slachtoffers tot gevolg. Hij vervolgt dat hij pas nadien de beslissing nam om het land te verlaten, waardoor het hem niet verweten kan worden zich niet gericht te hebben tot de lokale autoriteiten. Hij stipt aan dat hij niet onmiddellijk vertrokken is in oktober 2023 omdat hij zich eerst gewend heeft tot de lokale autoriteiten. Hij voegt toe dat hij nog wat tijd nodig had om te kunnen vertrekken omdat hij eerst financiële middelen diende te verzamelen.

Vervolgens stipt hij aan dat zijn echtgenote opnieuw in Irak verblijft nadat ze door Turkije gerepatrieerd werd en dat zij afwisselend bij vage kennissen logeert, maar vooral in de stad Tuz Khurmatu verblijft, zoals hij verklaard heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Hij stipt aan dat de situatie voor haar onstabiel en gevaarlijk is en dit ook door de commissaris-generaal erkend wordt in de beslissing, waar gesteld wordt dat het een ‘betwist gebied’ is. Hij stelt dat hij zelf niet terecht kan bij kennissen en dat indien hij wordt teruggestuurd zijn hele gezin op straat zal belanden.

Hij geeft aan dat hij eerlijk is en niet meer over de andere mensen uit zijn dorp weet. Hij stelt zich de vraag hoe hij die informatie kan bekomen nu die mensen geen familie zijn, hij er geen telefoonnummer van heeft en hij aldus niet inziet hoe en waarom hij zou beginnen met die zoektocht.

Hij vervolgt dat hij wel degelijk andere verblijfsopties overwogen heeft in Irak, maar nergens naartoe kon. Hij is ervan overtuigd dat de mensen die zijn grootvader gekend heeft nog in zijn geboortestreek wonen, maar stelt dat tegen zijn familie een bloedwraak loopt, waardoor hij er niet naar kan terugkeren.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn medische problemen. Hij legt uit dat hij recent geopereerd werd, gevolgd door 21 dagen arbeidsongeschiktheid. Hij wijst op zijn 55-jarige leeftijd en stelt dat zijn gezondheid niet al te best is, wat volgens hem bij terugkeer problemen zal opleveren. Hij zal moeilijk inkomsten kunnen vergaren en ondergedoken moeten leven in een onveilige situatie.

Besluitend stelt hij dat hij weggejaagd werd uit zijn woning, waar hij tientallen jaren woonde en werkte, dat hij nergens anders naartoe kon en dat zijn vrouw sindsdien ronddwaalt bij kennissen in onveiligheid en angst. Het feit dat zij nog in leven is, betekent volgens niet dat er sprake is van een leven zonder risico. Hij voegt toe

dat hij een soennitische Koerd is, waarvan het CGVS zelf erkend dat die in een problematische situatie verkeren in Salah al-Din. Hij acht het geweld niet willekeurig maar wel degelijk gericht op soennieten.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 33 van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchteling van 8 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van artikel 24.2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal niet voldaan heeft aan haar verplichting om na te gaan of er sprake is van een bedreiging van zijn leven en vrijheid bij terugkeer naar Irak.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2, 3 en 5 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Hij betoogt dat hij ten gevolge van de bestreden beslissing onderworpen zal worden aan behandelingen die ingaan tegen de rechten van de mens en verwijst hiervoor naar zijn uiteenzetting *supra*.

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt dat de motieven de onkunde aantonen van de commissaris-generaal om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waarin hij zich bevindt.

In een vijfde middel voert verzoeker de schending aan van de rechten van verdediging omwille van een dubbelzinnige motivering.

Hij betoogt dat de commissaris-generaal zelf erkent dat hij een soennitische Koerd is en dat die in een problematische situatie verkeren in Salah al-Din. Hij acht het duidelijk dat hij wel degelijk tot een te beschermen doelgroep behoort nu het geweld niet willekeurig maar wel degelijk gericht is op soennieten.

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende nieuwe stukken:

- Recente operatie;
- Andere medische documenten.

3.2. Op 9 oktober 2025 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota over, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, waarin zij refereert aan de volgende nieuwe stukken waarbij zij telkens de weblink vermeldt:

- UNHCR, *International protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq*, januari 2024;
- EUAA *Country Guidance Note: Iraq*, november 2024;
- COI Focus Irak: veiligheidssituatie, 29 Augustus 2025 (update);
- EUAA Country of Origin Report *Iraq: Security Situation*, mei 2024.

3.3. Op 14 oktober 2025 legt verzoeker een aanvullende nota neer overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet waarbij hij volgende nieuwe stukken voegt:

- Deelcertificaat departement onderwijs M.K.;
- Psychologisch rapport M.T.K.;
- Requisitorium M.R.K.;
- Schoolattest M.T..

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Irak ontvoerd te worden door sjiiitische milities, die hem en zijn gezin ermee bedreigd hadden dat ze hun regio moesten verlaten. In hoofde van zijn minderjarige dochter vreest hij dat zij ontvoerd zal worden door dezelfde milities (NPO, p. 11)

4.3.2. Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen, oordeelt zij dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt en baseert zij zich hiervoor op volgende vaststellingen:

- i) Het is opmerkelijk dat verzoeker niet weet welke sjiiitische milities hem viseerden;
- ii) Verzoeker spreekt zichzelf tegen waar hij stelt dat hij niet geholpen werd nadat hij een klacht indiende, nu wel degelijk blijkt dat er meerdere stappen ondernomen zijn door de gerechtelijke en politieke overheden om zijn klacht te onderzoeken;
- iii) Verzoeker legt geen enkel document neer met betrekking tot zijn klacht, noch met betrekking tot de camerabeelden van zijn woning toen sjiiitische militieleden langskwamen;
- iv) De periode van ongeveer een half jaar tussen de eerste en tweede bedreiging door de sjiiitische milities staat haaks op de urgentie waarmee verzoeker stelt te zijn aangesproken en met de dood te zijn bedreigd;
- v) Verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af wat betreft de tijdslijn van de bedreigingen, gezien hij bij de DVZ verklaart dat de sjiiitische milities 20 dagen voor zijn vertrek uit Irak opnieuw naar zijn woning gekomen zijn om hem te bedreigen, terwijl hij bij het CGVS stelt dat dit incident slechts twee dagen voor zijn vertrek uit Irak plaatsvond;

vi) De vaststelling dat verzoeker geen idee heeft wat de huidige locatie of verblijfplaats is van de drie andere Koerdische gezinnen waar hij jarenlang mee samengewoond heeft, noch wat er met de gronden gebeurd is waarop zij woonden en werkten, noch wat de huidige stand van zaken van zijn problemen is sinds hij Irak verlaten heeft, klemmt met zijn voorgehouden vrees;

vii) Gezien de plaats waar hij met de andere gezinnen woonde een huurwoning betrof en hij een aanzienlijke som geld ter beschikking had om zijn reis naar België te bekostigen, kan redelijkerwijze verondersteld worden dat hij de mogelijkheid had om zich elders te vestigen en aldaar een andere woning te huren en er te gaan werken op iemand anders gronden;

viii) De bloedwraak die verzoeker weerhoudt terug te keren naar Suleimaniyah is niet concreet, actueel en individualiseerbaar, waardoor hij niet aantoont dat hij niet in de provincie Suleimaniyah zou kunnen verblijven

ix) Verzoekers gezondheidsproblemen houden geen verband met zijn vrees voor vervolging bij terugkeer naar Irak, waardoor verwezen kan worden naar de procedure voor medische regularisatie. Bovendien legt hij hiertoe geen enkel medisch attest neer, noch een bewijs van een doktersbezoek en de gestelde diagnose;

x) De door verzoeker neergelegde documenten kunnen de appreciatie van het CGVS niet ombuigen gezien (a) zijn identiteitsstukken en deze van zijn dochter en zijn echtgenote louter hun nationaliteit en herkomst aanduiden, waar niet aan getwijfeld wordt, waardoor deze geenszins aanzien kunnen worden als een bewijs van de door hem aangehaalde vluchtelementen; (b) de medische stukken geen betrekking hebben op zijn voorgehouden vrees voor vervolging; (c) hij enkel kopieën neerlegt die beperkte bewijswaarde hebben gelet op het gemakkelijk te manipuleren karakter ervan.

4.3.3. Na lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij Irak is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het komt aan verzoeker toe om de motieven uit de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter, zoals *infra* blijkt, in gebreke blijft. In zijn verzoekschrift beperkt hij zich louter tot het beklemtonen van de waarachtigheid van zijn vluchtrelaas en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, doch laat hij in zijn geheel na om concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die toelaten de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielrelaas te herstellen.

4.3.3.1. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Irak vervolgd zal worden door sjiiitische milities.

Dat verzoeker niet kan aanduiden door welke sjiiitische militie hij precies gevisieerd wordt is weinig ernstig en tast de geloofwaardigheid van zijn relaas reeds op fundamentele wijze aan. Hij komt niet verder dan te verklaren dat de milities tot Iran behoren, burgerkledij dragen en geen kentekens hebben. Van iemand die beweert persoonlijk te zijn benaderd en die zich actief zou hebben ingezet om deze bedreigingen te melden aan de instanties, kan redelijkerwijze verwacht worden minstens over enige kennis of aanwijzingen te beschikken omtrent de identiteit of achtergrond van de betrokken groepering (NPO, p. 11-12). Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen enkele dienstige poging om de motieven in dit verband in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn, te weerleggen, waardoor deze integraal worden bijgetreden.

Voorts wordt de ernst van verzoekers vrees onderuit gehaald door het aanzienlijke tijdsverloop tussen de beweerde bedreigingen door de sjiiitische milities. Verzoeker verklaart dat hij in de nacht van 30 september op 1 oktober 2023 voor het eerst thuis opgezocht en met de dood bedreigd werd indien hij niet 'onmiddellijk' zou vertrekken (NPO, p. 12). Ondanks dergelijke imminente bedreiging, bleef een tweede confrontatie uit tot februari 2024, zijnde vlak voor zijn vertrek uit Irak (NPO, p. 7). Dat de milities maar liefst vijf maanden zouden wachten terwijl zij verzoeker het bevel gaven onmiddellijk te vertrekken, plaatst de geloofwaardigheid van zijn relaas op de helling. In tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen in zijn verzoekschrift, doet voormelde passieve houding van zijn beweerde belagers gedurende een periode van vijf maanden, afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging.

Daarnaast is verzoeker niet eenduidig over het moment waarop de tweede bedreiging door de sjiiitische milities zou hebben plaatsgevonden, wat de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas verder ondermijnt. Waar hij bij de DVZ melding maakt van een tweede confrontatie ongeveer twintig dagen vóór zijn vertrek uit Irak (AD CGVS, deel DVZ, Vragenlijst 18.06.24, vraag 3.5), verklaart hij bij het CGVS dat dit slechts twee dagen voor zijn vertrek zou gebeurd zijn (NPO, p. 14). Wanneer hij met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, geeft hij aan het niet zeker te weten en besluit hij uiteindelijk dat het tweede incident "een paar dagen" voor zijn vertrek moet hebben plaatsgevonden (*ibid.*). Gezien deze ingrijpende gebeurtenis de directe aanleiding was voor zijn vertrek uit Irak (AD CGVS, deel DVZ, Vragenlijst 18.06.24, vraag 3.5), kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij dit correct in de tijd kan plaatsen. Verzoeker laat de motieven in dit verband in de bestreden beslissing volledig ongemoeid. Daar zij pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in de stukken van het administratief dossier, worden zij integraal overgenomen.

Verder getuigt verzoeker van een opmerkelijke desinteresse in de actuele stand van zijn problemen in Irak, wat de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas niet ten goede komt. Zo is hij niet op de hoogte van de situatie van de twee andere Koerdische gezinnen met wie hij jarenlang samen geleefd en gewoond heeft, noch van het lot van de landbouwgronden, noch van de verblijfplaats van zijn schoonmoeder en schoonbroer (NPO, p. 13-14). Nochtans verblijft zijn echtgenote op heden nog in Irak en onderhouden zij nog steeds contact, waardoor hij zich bij haar hierover kan bevragen (NPO, p. 9-10, 18). Zijn betoog in zijn verzoekschrift, dat zijn schoonmoeder en -broer naar Turkije gegaan zijn, strookt niet met de stukken uit het administratief dossier, nu hij uitdrukkelijk verklaart dat hij niet weet naar welk land zij gegaan zijn (NPO, p. 18). Hij verantwoordt in het verzoekschrift op geen enkele wijze hoe hij dan inmiddels aan die bijkomende informatie zou zijn gekomen. Dat hij niet over contactgegevens van de andere Koerdische gezinnen beschikt en zich dan ook afvraagt hoe hij aan dergelijke informatie zou kunnen komen, neemt niet weg dat het ontbreken van elke poging om navraag te doen over hun lot moeilijk te rijmen valt met de houding van iemand die stelt bescherming te zoeken omwille van actuele en aanhoudende problemen in zijn land van herkomst. Gezien de drie Koerdische gezinnen en zijn schoonmoeder en -broer in een gelijkaardige positie verkeerden, nu zij, net zoals hij, de regio dienden te verlaten omwille van de bedreigingen door de milities, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich actief zou inspannen om meer inzicht te verkrijgen in hun actuele situatie.

Verzoekers inconsistente verklaringen over de rol van de politie en het gerecht ingevolge zijn problemen met de sjitische milities, ondermijnen verder de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. Initieel beweert hij dat hij een klacht had ingediend, maar dat hiermee niks gedaan werd (NPO, p. 11; AD CGVS, deel DVZ, Vragenlijst 18.06.24, vraag 3.5), terwijl hij later stelt dat zijn klacht genoteerd werd bij de onderzoeksrechter, die hem doorverwezen heeft naar de politiecommissaris, die patrouilles stuurde om de wijk en de regio te onderzoeken (NPO, p. 12). Daarnaast voert hij aan dat de politie niet durfde in te grijpen tegen de milities (NPO, p. 12), terwijl hij tegelijk stelt dat de veiligheidsdiensten tot de milities behoren (NPO, p. 13). Verzoeker laat de voorgaande tegenstrijdigheden in zijn verzoekschrift ongemoeid. Het loutere feit dat hij geen kopie van zijn klacht verkregen heeft of dat er geen elektriciteit was om de camerabeelden op te vragen, betreffen blote beweringen die niet geruggesteund worden door andere elementen in het administratief dossier. .

Tot slot is het niet aannemelijk dat verzoeker geen alternatieven binnen Irak onderzocht heeft om zichzelf in veiligheid te brengen. Immers zouden de sjitische milities hen enkel geviseerd hebben omdat zij in vruchtbaar gebied woonden dat zij wilden innemen (NPO, p. 11, 13). Gezien hij eerder reeds op andere plaatsen had gewerkt en gewoond (NPO, p. 6) en over voldoende financiële middelen beschikte om zijn reis naar Europa te bekostigen (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ 18.06.24, punten 32-33), kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij alleszins de mogelijkheid had om zich elders tijdelijk in veiligheid te brengen. Dit blijkt eveneens uit zijn verklaring dat zijn echtgenote momenteel nog steeds in Irak verblijft en daar onderdak vindt bij kennissen uit zijn arbeidersverleden. Hij stelt dat zij één à twee keer per week contact hebben en uit zijn verklaringen blijkt niet dat zij nog problemen met de sjitische milities zou ondervinden (NPO, p. 9-10). Gelet op het voorgaande kan hij niet gevolgd worden waar hij stelt dat hij niet veilig terecht zou kunnen bij deze kennissen. Dat hij zich op deze banden nooit beroepen heeft, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de ernst van zijn situatie. Zijn verwijzing naar een vermeende bloedvete in zijn geboortestreek in Suleimaniya kan zijn passieve houding niet verschonen, nu dit dateert van uit de tijd van zijn grootvader en hij hierover geen enkel concrete en actuele informatie heeft; hij geeft zelf aan niet te weten waar deze wraak op zou berusten of tegen wie ze gericht is (NPO, p. 14-15).

4.3.3.2. Verzoeker beroept zich vervolgens op de medische toestand van zichzelf en die van zijn dochter.

Uit zijn historiek overzicht medisch dossier blijkt dat verzoeker in 2024 een cardiologische en dermatologische consultatie en een afspraak bij tandheelkunde en interne geneeskunde heeft gehad, dat er bloed bij hem afgenomen is en dat hij een keer bij de urgenties is geweest. Daarnaast blijkt uit zijn medisch dossier, de overige medische stukken en het requisitorium van Fedasil dat hij twee maag- en darmonderzoeken heeft laten afnemen, zijnde een oeso-gastro-duodenoscopie en een totale colonoscopie, maar dat de dokter geen melding maakt van abnormaliteiten (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 8; verzoekschrift stuk 6). Daarnaast legt hij ook medische stukken neer waaruit blijkt dat hij op 11 februari 2025 opgenomen werd op de afdeling digestieve chirurgie voor de behandeling van een complexe anale fistel met een fistulectomie en setonplaatsing. Er wordt vermeld dat hij diverse medicijnen gebruikt en er wordt hem geadviseerd om drie keer per dag en na elke stoelgang een zitbad te nemen. Hij werd tijdelijk arbeidsongeschikt verklaard voor een periode van 21 dagen, van 11 februari tot en met 4 maart 2025 (verzoekschrift, stuk 5).

Verzoeker maakt ter zitting gewag van een psychologische/medische kwetsbaarheid in hoofde van zijn dochter en legt in dit verband psychologische attesten neer, alsook een requisitorium van Fedasil, waaruit blijkt dat zijn dochter op 14 oktober 2025 een afspraak had bij de neuroloog (aanvullende nota 14.10.25, stukken 2-3). Uit de psychologische attesten blijkt dat er relatieproblemen tussen verzoeker en zijn dochter zijn. In het eerste verslag staat te lezen dat zijn dochter tijdens haar eerste consultatie melding maakt van ernstige conflicten met haar vader. Zij geeft aan dat hij haar vrijheden beperkt, haar recentelijk sloeg tijdens

een ruzie en haar relatie met een Turkse jongen verbodt. De psychologe besluit dat de communicatieproblemen leiden tot angstsymptomen bij zijn dochter. In het tweede verslag wordt vermeld dat er twee gezamenlijke gesprekken geweest zijn, maar dat deze moeizaam verliepen vanwege verzoekers controlerende gedrag. De psychologe stelt dat zijn dochter zich vaak alleen voelt omdat haar moeder ver weg woont en school voor haar fungeert als haar belangrijkste sociale uitlaatklep. Zij besluit dat het voor een constructieve oplossing essentieel is dat beide partijen hun gedrag versoepelen, hetgeen thans als moeilijk wordt ervaren.

Hoewel niet betwist wordt dat verzoeker met bepaalde medische problemen kampt en zijn dochter psychologische moeilijkheden heeft, houdt de aangevoerde psychologische en medische problematiek geen verband met de criteria bepaald in artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie overigens reeds duidelijk oordeelde in de zaak *M'bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). Verzoeker toont geenszins aan dat hij of zijn dochter, omwille van haar gezondheidsproblemen zal worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Hij brengt geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hen op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden onttrokken of opzettelijk worden geweigerd.

Volledigheidshalve dient erop gewezen dat verzoeker en zijn dochter zich voor wat betreft de beoordeling van de medische elementen dienen te richten tot de geëigende procedure, meer bepaald een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt nog opgemerkt dat de relatie die verzoeker onderhoudt met zijn dochter louter behoort tot hun privésfeer.

4.3.3.3. Het deelcertificaat van het departement onderwijs en vorming, waaruit blijkt dat verzoeker een taalopleiding gevolgd heeft (aanvullende nota 14.10.25, stuk 1) en het schoolattest van zijn dochter, waaruit blijkt dat zij voor het schooljaar 2025-2026 ingeschreven is om lessen te volgen van het onthaaljaar voor anderstalige nieuwkomers in de GO! Tienerschool te Pelt (aanvullende nota 14.10.25, stuk 4), worden neergelegd bij aanvullende nota zonder dat hierbij enige toelichting gegeven wordt. Met een loutere verwijzing naar een taal/schoolopleiding in België, zonder meer, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

4.3.3.4. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift nog op algemene wijze naar zijn hoedanigheid als soennitisch moslim, terwijl hij noch bij de DVZ, noch bij het CGVS melding maakt van enige vrees dienaangaande. Bij de DVZ zet hij louter zijn problemen met de sjiiitische milities uiteen en wanneer hem gevraagd wordt of hij nog verdere problemen met de autoriteiten, met zijn medeburgers of van algemene aard heeft, antwoordt hij ontkennend (AD CGVS, deel DVZ, Vragenlijst 18.06.24, vraag 3.5-3.7.). Tijdens zijn persoonlijk onderhoud bevestigt hij dat hij Koerd en soenniet is (NPO, p. 5), maar verbindt hij hier verder geen enkele vrees aan. Dat hij louter op basis van het feit dat hij Soenniet is afkomstig uit Irak de internationale beschermingsstatus moet worden toegekend, toont hij hoegenaamd niet aan en blijkt niet uit de beschikbare landeninformatie. Zijn betoog in het verzoekschrift is uiterst algemeen en mist iedere concretisering.

4.3.4. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Irak, is voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Irak te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan zich bijgevolg ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Er wordt niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict aan de gang is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de UNHCR *International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq* van januari 2024 als uit de *Country Guidance: Iraq* van EUAA van november 2024, waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus worden gericht op de regio waar hij leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist niet dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn regio van herkomst in Irak (NPO, p. 6-7), de veiligheidssituatie in de provincie Salah al-Din moet worden beoordeeld.

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, kan worden geconcludeerd dat er actueel in de provincie Salah al-Din geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die aanwezig is in of terugkeert naar deze regio louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit de COI Focus aangaande de veiligheidssituatie in Irak van 29 augustus 2025 blijkt dat het aantal incidenten in Salah al-Din sinds 2021 gestaag afgenomen is en sinds september 2023 permanent onder de tien per maand blijft. Verzoeker, die stelt de situatie in Salah al-Din problematisch blijft en zijn echtgenote in betwist gebied verblijft, brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zou zijn, of die de gemaakte appreciatie in een ander daglicht stelt.

Er wordt niet ontkend dat de veiligheidssituatie in de provincie Salah al-Din nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest Elgafaji (HvJ 17 februari 2009, C-465/07) heeft gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid (EUAA, *Country Guidance Iraq*, november 2024, p. 73, 78). Verzoeker laat evenwel na het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Salah al-Din. Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier kunnen evenmin dergelijke persoonlijke omstandigheden worden afgeleid. Hoewel hij verwijst naar zijn profiel als soennitisch moslim, laat hij in zijn geheel na te concretiseren of te illustreren dat hij hierdoor een verhoogd risico zou lopen. De medische/psychologische attesten van verzoeker en zijn dochter (AD documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 8; verzoekschrift, stukken 5-6; aanvullende nota 14.10.25, stukken 2-3) tonen niet aan dat zij dermate medische of psychologische problemen zouden hebben waardoor er in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Irak een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

4.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, dient benadrukt dat de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak doet over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde.

4.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Sorani machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel blijkt evenmin.

4.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen geoordeeld worden. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de

Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig november tweeduizend vijftientig door:

I. FLORIO, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO